

mechanisme verwant is aan de uurwerke-
rij van Jean Cocteau'(Mauriac, 'Le Cas
Jean Genet' in: *Le Figaro Littéraire*, 26
maart 1949).

Travestie

In *Splendid's* staan de criminelen op het
punt te bezwijken onder de druk van de
media. Uiteindelijk zijn het slechts krui-
meldiefjes die weliswaar verlangen naar
roem en heroïek, maar eenmaal ze die
idealen bereiken, gaan ze roemloos ten
onder. Onderlinge spanningen zorgen er-
voor dat er barsten komen in het systeem:
de leider (Bart Slegers) wordt van zijn
troon gestoten, hij ondergaat een ultieme
vernedering wanneer zijn collega's hem
dwingen de jurk van het vermoorde meis-
je aan te trekken om op het balkon van
het hotel voor de hongerige massa te ver-
schijnen. Deze uiterst pijnlijke travestie-
act, doet een freakshow op grote schaal
vermoeden. Op het eerste gezicht lijken
de boeven op nette heren, gekleed in gala-
kostuums, waarschijnlijk gestolen pakken
(de anti-diefstalbadge hangt er nog aan)
om onopgemerkt het hotel binnen te
dringen. Maar onder dit nette pak gaat
een tweede - of eerste - identiteit schuil.
van Hove laat deze eerste identiteit van
in het begin doorschemeren: de gangsters
hebben het pak aangetrokken boven hun
gewone plunje. Hier en daar blijft de
oude plunje duidelijk zichtbaar en symbo-
liseert op die manier de opvallendste
karaktertrek van elk personage: Riton
(Mike Libanon), een man die door de
anderen duidelijk aanbeden wordt om
zijn knap lichaam, verschijnt in bloot
bovenlijf; Mitraillette (Jasper Boeke), de
naam alleen al draagt een dubbele beteke-
nis, wiens gulp blijkbaar niet dicht gaat
(hij zou bovendien onvoldoende tijd heb-
ben tussen het masturberen door). Op
het einde van de voorstelling bekennen de
gangsters kleur: van Hove laat hen sym-
bolisch hun tweede, gestolen, identiteit
afleggen. Verenigd op één platform wach-
ten ze op de dood.

De politieagent is weliswaar de enige
die zich niet aan een verkleedpartijtje
waagt, toch is hij daarom niet minder tra-
vestiet. Vanuit een diepe frustratie be-
nijdt hij de aandacht die de misdadigers
krijgen: over politieagenten wordt im-
mers nooit wat geschreven. Tijdens de
raid op het hotel ziet hij zijn kans op een
'eervolle' vermelding in de krant en sluit
zich bij de gangsters aan. Nu hij echter

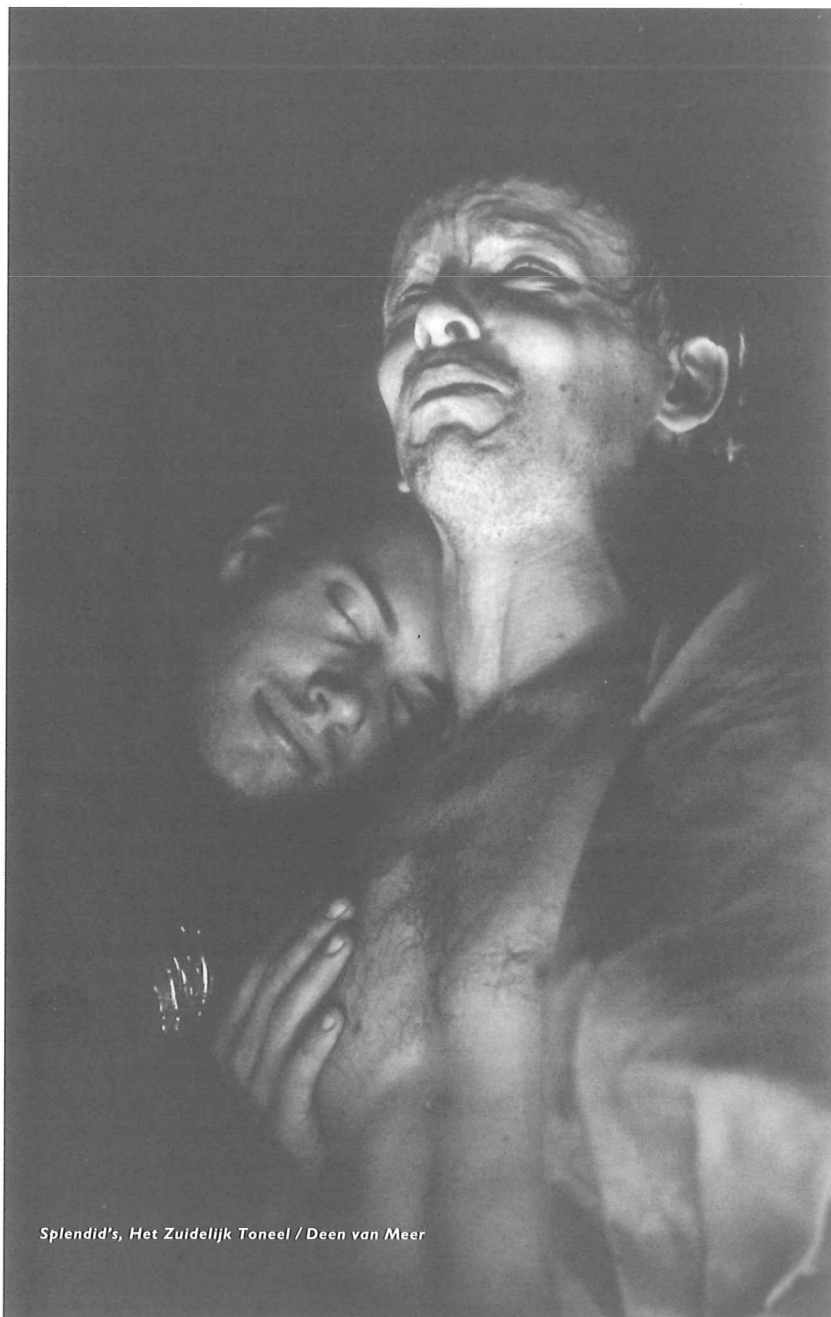
zelf de zogenaamde helden van dichtbij
aan het werk heeft gezien, moet hij con-
cluderen dat het egoïstische lafaards en
ijdeltuigen zijn. De ware helden zijn al-
leen te vinden onder de 'echte mannen'
van het korps. Na de leider verkracht en
vermoord te hebben, pleegt hij een twee-
de verraad, hij kan zich probleemloos op-
nieuw bij de politie, die hem dood waant,
voegen en arresteert de bende. Wanneer
hij op het einde van de voorstelling op
hetzelfde niveau als de criminelen staat, is
hij de enige winnaar.

Splendid's is een nachtmerrie voor
iedereen die ermee in aanraking komt.
Genet laat ons binnen in een wereld
waarvan de bewoners uit het leven ge-
stapt zijn. Hij slaagt erin blinde agressie te
vertalen in poëzie. Zowel Genet als Van
Hove in zijn encenering gaan verder dan
alleen maar het etaleren van bruto ge-
weld; beiden tonen ze op aangrijpende

wijze de pijn van het uitgestoten zijn.
Genets 'engelen van het kwaad' schreeu-
wen om genegenheid, tederheid en
warmte.

De voorstelling sleurt je dankzij haar
indrukwekkende vormgeving (Jan Ver-
sweyveld) willens nillens mee in een on-
heilspellende, beklemmende wereld die
toch voor een groot deel ontoegankelijk
blijft. Helaas is het stuk niet sterk genoeg
om de toeschouwer tot het einde te boei-
en. Samen met de langzame en stroeve af-
wikkeling van het verhaal valt de dreiging
en daarmee ook de spanning volledig
weg. Toch is *Splendid's* een voorstelling
die je niet onberoerd kan laten, daarvoor
gaat ze te ver. Zo ver dat ze Genet nog
lang niet uit de taboesfeer haalt.

Ilse Vandesande

Splendid's, Het Zuidelijk Toneel / Deen van Meer